

„Kaskesens han tænker paa at tale ved den Lejlighed?“

„Ja, det kan jo være.“

„Saa Frøkenen har slet ikke hørt noget om den Ting?“

De gav sig til at tale om det paatænkte Møde, og Væveren vedblev utrættelig at udfritte hende om, hvad hun havde hørt angaaende Foredragsemnerne og Talerne; om de første var endelig bestemte, om Ordet vilde blive givet frit o. s. v. Tilsidst tog han en sammenlagt Avis op af Brystlommen, sad en Stund og glattede den med sin Haand og sagde:

„Se, der var ellers noget, jeg saa gerne vilde bede Frøkenen gøre mig en Tjeneste med.“

„Hvad er det, Jens Hansen?“

„Ja se, det er et bitte Ord her, jeg ikke forstaar. Det er vel latinsk, tænker jeg. Om Frøkenen vil være saa god at se her . . . Jeg har sat Mærke under det med min Tommelnegl.“

Han rakte hende Bladet.

„Utopi,“ læste Frk. Katinka. „Er det . . . det Ord?“

„Ja, Utopi, ja. Hvad betyder ellers det, med Forlov?“

„Det betyder saadan . . . Drømmebillede . . . noget uopnaaeligt . . . og saadan.“

„Drømmebillede, ja saa! Ja se, det tænkte jeg netop! . . . Utopi! . . . Ja saa siger jeg Frøkenen saa mange Tak,“ sagde han og gemte igen omhyggeligt Avisen i Brystlommen.

„Hvorfor er det Dem . . . forresten saa magtpaaliggende . . . med det Ord, Jens Hansen?“

„Aa, jeg vilde bare saadan gerne vide, hvad det betød, skal jeg sige Frøkenen.“

„Ja vel. Men . . . har De . . . nogen bestemt Hensigt med det?“

„Ja se, jeg mente jo, at det var immer godt at vide, hvad det var, man læste.“

„Men De maa vel ogsaa . . . have tænkt paa at bruge det . . . siden det var Dem saa meget om at gøre . . .“

„Nu er det nok paa Tide, jeg kommer afsted,“ sagde Væveren og rejste sig, som om han havde overhørt hendes Spørgsmaal.

„Ja saa siger jeg nu Frøkenen Farvel og saa mange Tak.“